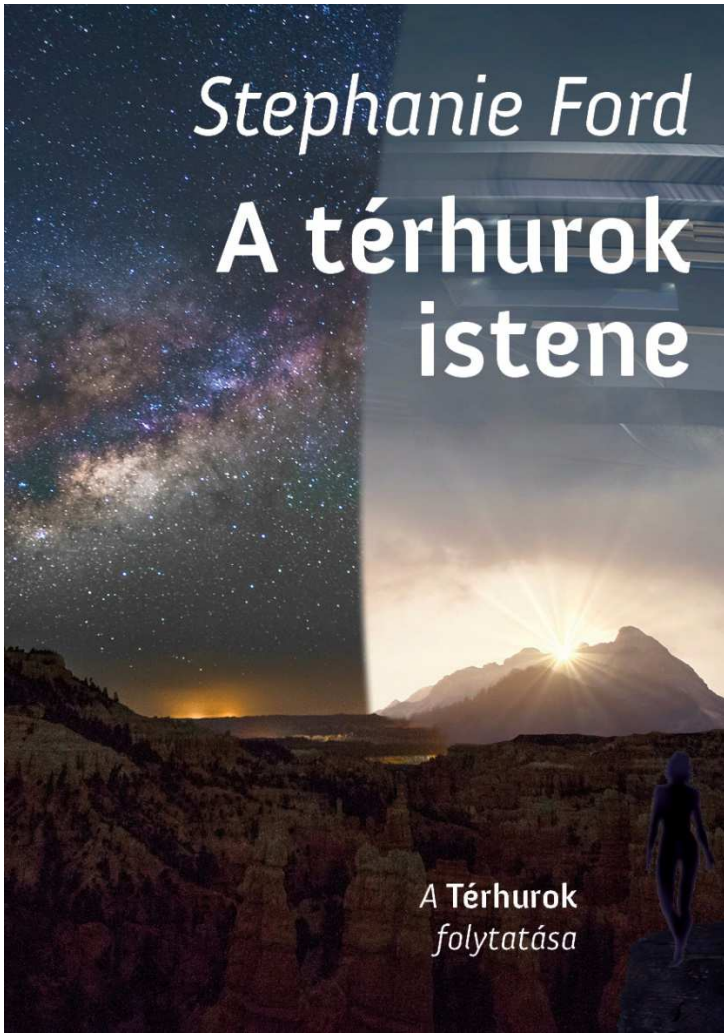

Stephanie Ford

A térhurok istene

A Térhurok
folytatása

Stephanie Ford

A térhurok istene

EZ-KÖNYV Kiadó © 2021

©Lovasi Tünde

Munkatársak: Mészáros Ilona, Saláth Barbara

Borító: Szabó Borka

ISBN:

Minden jog fenntartva!

A térhurok istene

Gotarsa hozta újra a házamba. Mióta nem láttam, legalább kétarasznyit nőtt és a fajtájához méltón rendesen meg is férfiasodott. Jó egy fejjel magasabb volt nálam. Barna, nyakba lógó hajába fekete csíkok vegyültek, orra hosszú, szája vonala éles, barna szeme ragyogott.

– Az én drága, fogadott anyám – suttogta, hogy csak én halljam.

– Nem vagyok az anyád – súgtam vissza.

Atta a nyakamba borult és magához szorított. Egykedvűen tűrtem az érzelmi kitörését, de azért én is örültem a viszontlátásnak.

– Felkészültél? – kérdezte Gotarsa, miközben sűrgetően felém nyújtotta a hátizsákomat.

– Amennyire lehet – mondtam.

– Hogy szuperál az új bélyeg?

– Egyelőre nem érzek változást.

Csuklómra pillantottam. Nemrég kaptam az érkezési pavilonban az új lapocskát, melyet a régire kellett helyeznem. Ez is egy szemvillanás alatt beleolvadt a bőrömbe, csakúgy, mint az elődje, amihez megérkezésem után alig negyedórával jutottam. Gotarsa szerint pár nap

alatt egybeforrnak, vagyis nem vesznek el a korábban megszerzett munkapontjaim, és a többi információ is sértetlen marad, ugyanakkor az új bélyeg új funkciókat is tartalmaz. Az Atta bélyegének készítésekor szerzett tapasztalatokat ötvözték benne a legújabb kutatásokkal. Valahogy elérték, hogy ne csak a kiinduláskor meglévő képességekkel operáljon, hanem lehetővé tegye új készségek elsajátítását is. Mint tudjátok, nem vagyok valami nagy tudós, szóval fogalmam sincs, hogyan csinálták.

– Nem leszel képes annyi dologra, mint én vagy Otatei – nyugtatott Gotarsa –, de azért lesznek meglepetések. Készülj fel mindenre!

Leginkább arra készültem fel, hogy az öregek hármasa megint munkálkodik valamin, naná, hogy ellenem. És egyszer csak Atta állt előttem, akit akkor láttam utoljára, amikor az ő időszámítása szerint több emberöltővel ezelőtt elbúcsúztam tőle egy másik bolygón. Az iskolába ment fiatalokat tanítani, én meg hazajöttem Irihisre. Míg nekem csupán egy év telt el azóta, neki nagyságrendekkel több.

Habár Julia nem említette, Gotarsától megtudtam, hogy néha meglátogatja Attát és a völgyet Bersen. Sok tehetséges embert átmentettek oda Atta bolygójáról, egyrészt, hogy a barátom ne maradjon egyedül, másrészt egy kísérlet miatt. Otatei és Riigau a fejébe vette, hogy két különböző bolygóról származó emberiség együtt nem tud magas szintű civilizációt építeni a folyamatos rivalizálás miatt. Gotarsa erre azt mondta, hogy de, ezért azt gondolták, győzzön a jobb, és rászabadították Bersre a két emberiséget. Igen, én is úgy érzem, hogy kissé gyermetegek, pedig a fiatalabb is elmúlt már háromezer éves. Azon kívül Irihisen több mint ötvézezer emberszerű

civilizáció képviselője egészen jól elboldogul, úgyhogy fogalmam sincs, mit akartak tulajdonképpen bebizonyítani.

Szóval eleve sejtettem, hogy átvernek és egyáltalán nem tetszett.

Az is rosszul esett, hogy megmentőimen kísérleteznek, hiszen azok kapták nyakukba az újonnan jötteket, akik egy örökkévalósággal ezelőtt a felvonulás leple alatt becsempészték az iskola teherautójába, hogy megmentsenek engem, és persze saját magukat. Miután csak pár perccel az új küldetésre indulásom előtt szereztem tudomást a kísérletről – Gotarsa várakozás közben az eddig elért eredményekkel próbált elkápráztatni –, nemigen akadályozhattam meg. Mérgelődni is késő volt, mert mint megtudtam, lassan másfél évtized telt el az első Bersre érkezése óta. No, persze, ott az időutazás lehetősége, meg még egy csomó dolog, amire nem gondoltam megakadályozásként, mert abban a pillanatban mindennél jobban foglalkoztatott az előttem álló út.

Ott toporogtam tehát a kész férfivá érett Atta balján. Szemben álltak velem az öregeink és a tizenhárom, már majdnem tizennégy éves lányom. Julia haragos pillantásokat vetett rám, mintha magamtól jutott volna eszembe ez a küldetés, pedig ő javasolta számomra.

– Anya, ez igazán neked való. Jártál már idegen világokban, jól is boldogultál, és tudod, milyen nehéz még egy hozzád hasonlóan tapasztalt embert találni Irihisen. Te vagy az ideális jelölt.

Ezt a pár mondatot indulás előtt legalább hat hónappal mondta először, azután számtalanszor megismételte, mindig bővítette, mindig hozzátett egy-egy információmorzsát a rám váró feladatból, és bár újra és

újra elutasítottam, tudta, hogy jó nyomon jár. Kitartása végül valóban eredményre vezetett, egy hónapja rábólintottam a dologra:

– Rendben, küldjétek el a fenébe, alig várom az indulást. Már csak azért is, hogy minél előbb túl legyek rajta – tettem hozzá epésen.

Ezek után pillanatok alatt megtalálták a megfelelő belépési pontot és a szerintük szükséges felszerelést is hamar összeállították.

Mialatt hátamra vettem a méretéhez képest könnyű zsákot, Julia végre elmosolyodott. Otatei a fényes, zöld körmét babrálta nagy odafigyeléssel, az ikrek közül Gotarsa alig láthatóan felém bólintott, Riigau pedig... nos, hozzá már nem jutottam el, a testvére annyira lekötötte a figyelmemet, hogy őt meg sem láttam a jelenlévők között.

A rossz érzés váratlanul öntött el. Olyan volt, mint egy hirtelen jött magas láz, borzongatta az idegeimet, a tudómben jéghideget éreztem. Olyan volt, mintha egy hermetikusan elzárt szobából szabadultam volna ki. Egy szempillantással később valóban megborzongatott a szél az új világban, bár a látványból ítélve csak nekem volt új.

Nem volt jeges a szél. Nem is lehetett, hiszen nem valódi szelet éreztem, hanem csak szerény utánzatot, melyet a pajzsom keltett, hogy összhangban legyen az érzet a kinti valósággal, mégis legszívesebben magamra vettem volna még egy öltözet ruhát. Egyelőre megelégedtem annyival, hogy összenyomtam a kabátom zárját a mellkasomon.

Atta ellépett mellőlem, hallottam, ahogy a cipőtalpa alatt harsogva török porrá valami, a hangja alapján száraz kukoricapehelyre tippeltem.

A látvány lehangolt. Egy félig összedőlt, elszürkült falú, számtalan többemeletes épületet magába foglaló területen álltam, egy vaskos vasbetonféle lábakon álló ház tövében. Körben sorfalat alkottak a maradványok, és bár mindenütt a pusztulás jelei mutatkoztak, a leomlott törmeléket valaki nyilvánvalóan eltakarította. Az utca az enyészet ellenére valószínűtlenül tisztának tetszett.

Áhítattal bámultam a tönkrement, lakatlan épületek torzóira, közben Atta visszajött.

– Bámulatosak a homlokzatok, gyönyörűek lehetnek fénykorukban. Látom, téged is lenyűgözött – mondta a tátott számnak.

– Nem éppen – hűtöttem le, habár a látványt valóban impozánsnak találtam. – Azon gondolkodom, hogy az ördögbe tudok én mindig ilyen reménytelen helyeken kikötni. És ez a bizsergés a tarkómon sem jelez sok jót.

Éreztem, ahogy a fiú a hátam mögé néz.

– Nincs ott semmi – nyugtatott meg.

– Tudom. Ez csak képletes beszéd. A fajomnál így jelentkezik a félelem egyik fajtája.

Rám meredt.

– Te most félsz?

– Te talán nem? – vágtam vissza. – Magunkra maradtunk ötven napra egy olyan övezetben, amit még az öregjeink sem tudtak kifürkészni. Ötven nap bizonytalanság... Szerinted megtaláljuk ennyi idő alatt?

Atta elhúzta a száját.

– Most, ahogy téged hallgatlak, elbizonytalanodtam. Lenyűgöző ez a romváros, ugyanakkor riasztó is. Még nem félek, és úgy vélem, nincs is mitől. Teljesen kihalt a környék, sehol semmi mozgás, leszámítva a szélhordta homokot. Száraz, nyugodt és sivár, ameddig az előbb

elláttam. Mindenfelé ugyanilyen szűk utcák vannak ugyanilyen félig összedőlt palotákkal, mint ezek itt. – Jobb felé intett, mintha egy lehetséges útirányt akart volna kijelölni számunkra, majd felkapta a szemöldökét: – Mit értettél azon, hogy mindig ilyen reménytelen helyeken kötsz ki?

El kellett mesélnem az életemet, természetesen csak dióhéjban, a kérdéséhez illő leírásokra szorítkozva.

– Egy nyomortelepen nőttem fel, az iskoláim majd' összedőltek, kivéve az egyetemem. Aztán Irihisen megint egy ilyesfajta romtelepen éltem pár évig, később az összedőlt Bers és a te bolygód, most pedig ez.

– Kihagytad, hogy Otatei egy romból készített neked házat.

Elcsodálkoztam, hogy erről meg honnan a csudából tud, amikor neszezés ütötte meg a fülem. Félrefordítottam a fejem, hogy jobban halljam.

– Mi az? – kérdezte Atta.

Már csend volt. Akaratlanul is végignézttem az előttem álló épületen. Megvolt vagy húsz méter magas. A tetején a vakolt homlokzat maradákn egymásba fonódó indákat láttam. A legfelső emeletet takaró fal leomlott, az alatta lévő is félig, és az az alatt lévő is, de itt a másik oldalon maradt meg, mint egyfel feljebb. A házat hatalmas kövekből és függőlegesen felállított oszlopokból rakták össze.

– Élőlénynek hittem – kezdtem –, de valószínűleg csak képze...

Belém fagyott a szó. A szemközti ház romos tartóoszlopainak árnyékában egy méter magas, emberhez hasonló, nagyfejű lény árnyéka mozdult, majd megmerevedett.

Atta követte a tekintetemet és amikor ő is észrevette a kis fickót, egy pillanatra felvillant a félelem kékje az orcáján.

– Egy gyerek – suttogta, nehogy elijessze.

Kettőnk között működött egy hangátvivő berendezés, amit jobb híján rádiónak is nevezhetünk, úgyhogy jól hallottuk egymást, azt azonban nem tudhattuk, mennyi szűrődik át a pajzson a hangerőnkéből. Mert azt talán mondanom sem kell, az öregek bekapcsolt pajzzsal indítottak útnak. Majd el is hiszem, hogy ennyire féltettek!

A lény újra elindult. Mozgása kapkodónak tűnt, felemelni és letenni a valószínűtlenül vékony lábát egy szempillantás műve volt. Miután kilépett a félhomályból, látszott, hogy nem gyerek, sőt, nem is ember, noha két lába, két karja és egy feje volt, melyen két riasztó méretű, világossárga szem trónolt. Orra helyén sekély bemélyedés, szája az álla vonalában, annak teljes szélességében húzódott. Nyakán fel-felemelkedő pikkelyek, a kezén négy ujj. Bőre az a fajta undorítóan rozsdás rózsaszín volt, amit régvolt anyám nemes egyszerűséggel vonatszínnek hívott. Ruházata egyetlen szürke, hátul nyitott lepelből állt.

Kivert a víz. Legszívesebben elrohantam volna, de a rémület a talajhoz szegezett. Amennyire a szemem sarkából láttam, Attára is így hatott a látvány.

Az ijesztő külsejű lény egyenesen felénk tartott. Átvágott a szűk utcán, miközben ujjai a leplét markolázták, majd anélkül, hogy ránk nézett volna, elrohant közöttünk. Lépteit alatt egyetlen hosszú, egybefolyó harsanással tört meg a talajon terjengő vékony, átlátszó, szilárd kéreg.

Kigúvadsz szemmel bámultam Attára. Engem a lény külseje izgatott fel, őt viszont valami más.

– Ez vak? – fordult utána.

Megvontam a vállam, és mialatt lemállott rólam a félelem, a lényt elnyelte a házat tartó oszloperdő.

– Kétlem. Mi vagyunk láthatatlanok.

Atta akkora meglepetéssel nézett rám, mintha felrobbantam volna.

– Micsoda? – kérdezte különös hangsúllyal.

– Nem mondták el? Ahol a légkör nem megfelelő számunkra, más is veszélyes lehet, ezért az öregek így védenek minket. Az öveden lévő szabályozó felel körülötted a levegőért, és azért, hogy látszol-e éppen. A ruhád bizonyos részein található mikroméretű levegőszűrők, erőtér-generátorok és egyéb berendezések tartanak életben ebben az ellenséges környezetben.

– Aa-ha – sóhajtotta meggyőződés nélkül. – Fizikai behatások ellen is védenek?

Sajnálkozva széttártam a karom, mert minden apró részletet én sem tudtam.

– Talán, de ne vegyél rá mérget – legyintettem megadóan. Közben kiszúrtam valamit. – Ez az izé... lény... eléggé óvatosan ment, ahová ment, mégis sokkal gyorsabb volt, mint te vagy én. Egyetértesz?

Atta bólintott.

– Gyorsabban mozog, mint mi. Vagyis nem gyorsan, hanem hozzánk képest eltérő sebességben... – találgatta a megfelelő szót.

– Úgy érted, gyorsabb az életsebessége? – Ezt a kifejezést egy régi könyvben olvastam, és roppant büszke voltam magamra, amiért ebben a pillanatban eszembe jutott.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Olyasmi. – Idegesen szétnézett. – Szerinted vannak még itt rajta kívül?

– Ahol egy van, többnek is kell lennie.

Atta gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Ezt is az utolsó pillanatban vetted észre. Mindenesetre nem tűnik őslakosnak.

– Miből gondolod?

A fiú felfelé mutogatott.

– A házak méretéből. Az az izé kisgyerek méretű volt, ezeket viszont nálunknál magasabb lények számára emelték.

Atának tökéletesen igaza volt. A szintek belmagassága verte a négy és fél métert, az ajtónyílások teteje, vagy amit annak hittem, a két és fél-három métert is elérte, valamint a hátunk mögött volt egy nagyjából épen maradt, székre emlékeztető tárgy, melynek ülőkéje a fejem magasságában kezdődött. Igen, a régi lakók jóval magasabbak voltak nálunk. Valószínűleg a bolygó alacsonyabb gravitációval rendelkezett, mint ahonnan mi ketten származtunk, de erről nem tudtunk meggyőződni. A cipőnkbe és az övbe épített kiegyenlítő a számunkra szükséges gravitációt és mágneses teret szimulálta, és nem lehetett kikapcsolni.

Atta hamar megelégedte a nézelődést és felsóhajtott.

– Azt mondták, nálad lesz a műszer, ami elvezet a keresett helyhez. Tulajdonképpen mi is az?

– Még erre sem voltál kíváncsi? – csodálkoztam. – Azt azért kinéztem volna Gotarsából, hogy a legfontosabbról tájékoztasson.

– Nem hagytam beszélni – ismerte be sietve Atta. – Julia és ő általánosságban meséltek egy feladatról, amit veled szeretnének elvégeztetni. Megkérdezték, szerintem

mivel tudnának rávenni téged. Azt mondtam, fogalmam sincs, de szívesen elkísérnélek. Annyi év alatt megszoktam, hogy átjárok a világok között, ennél fogva Bersen eléggé bezárva éreztem magam. Az úti cél mindegy volt, csak mehessek.

Megráztam a fejem és nemcsak az öregek miatt. Volt itt még valami, amit egyelőre nem tudtam nevén nevezni. Értetlenül meredtem Attára.

– Ahogy ismerem őket, ilyenkor belefognak a részletekbe, leállítani sem lehet a szóáradatukat.

– Én kértem, hogy ne mondjanak semmit – legyintett.

– Vagyis hogy mondják el később, mert akkor pont mennem kellett. Tudod, tanár voltam, nem diák.

– És a végén valahogy lemaradt a tájékoztatás – fejeztem be a gondolatmenetét.

Arckifejezése azt sugallta, hagyjuk annyiban ezt az ügyet.

– Szóval, mit keresünk? – tudakolta kitaratóan.

– Azt a valamit, ami Irihisre repíti az embereket. – Gotarsa legalábbis ezt mondta. Elővettem egy négyszög alakú, mobiltelefonra emlékeztető tárgyat és körbefordultam vele. A kijelzőn megjelent egy nyíl, mely reményeim szerint a helyes irányt mutatta, és egy számérték: 774649. – Jó messze van, hétszázhetvennégy kilométer, meg egy fél.

– Az mennyi?

A lábammal húztam egy vonalat a porba, majd körülbelül egy méterre tőle egy másodikat, közben a környéket fürkésztem. Egy perccel korábban még ott bujkált a közelben az a kicsi.

– Ezt a távolságot szorozd be ezerrel, ennyi egy kilométer – magyaráztam.

Atta elborzadt.

– Vagy százszor akkora az út, mint a völgyem hossza? Nem is, inkább háromszázszor. – Szorásban a jelek szerint nem volt túl erős, szerintem megvolt az az út a völgyének a négyezerszerese is. Vagy még több. Legyintett: – Mindenesetre rengeteg. Hogy teszünk meg ennyit ötven nap alatt?

Az öregek többször is nyomatékosan megjegyezték indulás előtt, hogy mindössze ennyi áll rendelkezésünkre. Egy pillanattal sem több, valamint hogy csupán egyetlen lehetőségünk van, ha elszalasztjuk, ide nem jöhetünk vissza többé.

– Hogy tesszük meg? Sietve – nevettem és elővettem a zsebemből egy mobiltelefon méretű, lapos műszert és alaposan megnéztem, mit jelez. – Induljunk máris, nincs vesztegetni való időnk. Az öregek szerint van közlekedés, majd felszállunk egy vonatra, vagy ami van. Méghozzá... arra.

Miközben beszéltem, a kijelző egyik sarkában megjelent egy stilizált mabor, Irihis lebegő vonatja, ami itt bármiféle közlekedési eszközt jelezhetett. Azt sajnos nem tüntette fel, hogy számunkra jó irányba megy-e.

Atta sietve megindult, én rohanvást követtem. A tarkóm egyre erősebben bizsergett. Miközben a lábam kapkodtam, azon töprengtem, hol lehetnek a kicsi társai. Ilyen sebesség mellett könnyen beléjük szaladhattunk volna, vagyis inkább ők belénk.

– Ennyire azért nem sürgős – próbáltam visszafogni Attát.

– Pedig azt mondtad – csattant fel.

Valamennyire lelassított, még így is szaladnom kellett utána, végül megkönyörült rajtam, és még jobban

visszafogta az iramot. Az utcán, vagyis a házak közti üres sávban haladtunk. Mindvégig harsogott a talaj a talpunk alatt, és amikor visszanéztem, láttam, hogy lábnyomaink bemélyedt sorokat alkottak a világosszürke, matt felületen. A tört részekből szürkés-zöldes füst szivárgott fel.

– Állj meg és nézz hátra – szoltam Attának.

A fiú megtette, ellenőrzött valamit egy távolságmérőhöz hasonlító kis lapon, majd felvonta a szemöldökét a füst láttán.

– Mennünk kéne, méghozzá tényleg gyorsan. Nem tetszik ez nekem – csóválta a fejét.

A következő félórában leginkább a házak alatti oszloperdőben szaladtunk. Olykor belebotlottunk az egyméteres, pikkelyes nyakú lényekbe, akik hol magányosan, hol csoportokba verődve lapultak a különféle terepakadályok és oszlopok mögött. Némelyik fémszínű csövecskét szorongatott a kezében, mások sötétzöld, már-már fekete színű folyadékkal teli edénykét, és voltak szép számmal, akik üres kézzel osontak egyik helyről a másikra. Egyszer halk robbanást hallottunk a hátunk mögül, ezt leszámítva csend volt, a házak alatt még a talpunk alól jövő ropogás sem hallatszott.

A területet hat méter magas, tömör téglakerítés zárta le. A tetejére egykor pici, hegyes üvegpiramisokat szereltek, melyek mostanra sok helyen letöredeztek, tehát ha nem is könnyedén, azért sérülés nélkül átmászhattunk rajtuk.

Pontosabban csak felmászunk a falra az egyik földre rogyott épület romjain keresztül, mert nem volt hová leérkeznünk. A kerítés túlsó oldalán meredek szakadék tátongott, színe a napszíttá föld szürkéjétől a világos

sárgáig terjedt, és tele volt szórva éles sziklákkal. Növényzet nem látszott benne, sőt, a látóhatár széléig csak ez a kiszáradt, szakadékokkal tarkított, hegyes terep terpeszkedett.

Az irányjelzőm ennek a területnek a közepe felé mutatott.

Atta bal felé intett.

– Én megnézem erre, te menj arra – mutatott nekem jobbra. – Valahol kell lennie egy kijáratnak.

Úgy gondoltam, addig megyek, míg meg nem találok.

Furcsán bizsergő tarkóm ellenére végigsétáltam a kerítés tetején, ami szerencsémre legalább két méter széles volt, mint az otthoni, régi várak külső falai. A belső oldalon a romváros, a másikon a meredek, sziklás szakadék, fejemben a megmagyarázhatatlan zsongás, nem csoda, hogy pár perccel később megszedültem. Egy sekély törésnél leguggolva megvártam, míg elmúlik, közben a falat méregettem, milyen messze kanyarodik el újra. Ekkor hallottam meg Atta kiáltását. Mintha a közvetlen közelemből jött volna a hangja.

– Megtaláltam!

Megkönnyebbülten fordultam vissza. Azt hittem, sokat jöttem, közben meg legfeljebb ötven méterre távolodtam el tőle.

– Erre nem jutunk át – mutatott egy omlásra, mely a fallal együtt az alatta lévő sziklaperemet is magával rántotta a mélybe. A kerítés folytatásán megpillantottam két magas oszlopot, közöttük pedig egy sötét tömeget, reményeim szerint a kijáratot. – Visszamegyünk a házak közé és a törés szélén, ahol még biztonságos, végigmegyünk a kapuig. Szerinted is az? Mármint kapu.

Innen úgy látszik, mintha csukva lenne. Talán meggyengült annyira, hogy ki tudjuk dönteni. Mit szólsz?

Ugy adta elő, mint megmásíthatatlan parancsot, mégis kíváncsi volt a véleményemre?

– Menjünk – egyeztem bele, mert jobb nekem sem jutott eszembe.

Atta futott, én inkább csak kocogtam. A távolság gyorsan nőtt közöttünk, hamarosan eltávolodtunk egymástól, míg már nem láttam őt.

Megint dörrenés hallatszott, pont olyan, mint amit nemrég robbanásnak véltem. Visszhangja sokáig keringett a romvárosban. Az előttem álló ház alól négy lény menekült a szemben lévő alá. Ijedtségük rám is átragadt, és bár viszolyogtam tőlük a kinézetük miatt, ösztönösen követtem őket a házat tartó oszloperdőbe, azután arra indultam, amerre a kaput sejtettem.

Az oszlopok között számtalan kicsit láttam. Ott voltak mindenhol. Hétköznapi tevékenységeket végeztek, edénykéket rakosgattak, ide-oda járkáltak, az egyik a porban ülve kavargatott valamit, közben egyetlen hangot sem hallottam, amit ők adhattak ki, vagy ami a munkájuk során keletkezett volna. Sem egy koppanás, sem a kavaróeszköz hol magasabban, hol alacsonyabban hangzó karistolása az edény alján. Azt is furcsálltam, hogy mindegyik kicsi magányosan ténykedett, nem láttam köztük olyat, akinek párja lett volna.

A következő dörrenésre megálltak és fejüket magasba emelve várakoztak, miközben a újabb zajok jöttek, bár most sokkal közelebről, mint az előbb: a szemközti ház recsegett-ropogott, majd egy fémes reccsenéssel egyszer csak megadta magát az első tartóoszlop.

Kikerülve a lényeket átrohantam egy szomszédos ház alá, onnan tovább, a következő alá. A kicsik még nem mozdultak, csak álltak magányosan, mintha maguk is az oszloperdő részei lennének. Ha nem hallatszott volna a romok között a szél dudálása és a dörrenések, azt hihettem volna, hogy némafilmet nézek a kicsikről, és a zongorista, aki némi hangulatfestést adhatott volna a látványnak, épp kiment cigarettázni.

A negyedik ház alján járhattam, amikor elért egy újabb iszonyatos csattanás, majd egy hosszú, hangos morajlás, miközben az imént megroppant épület első téglája a hátam mögött a földhöz csattant.

Egymás után potyogtak le a kövek az égből iszonyatos robaj közepette. Olyan hanggal értek földet, mintha bomba robbant volna. A pajzsom mindegyiknél megrázkódott, és ami még rosszabb, a rázkódás átterjedt az egész testemre, fájdalmasan megremegtetve a szerveimet.

A por egy szemvillanás alatt belepte a környéket. Nem ért el a testemig a pajzs miatt, a látást azonban erősen akadályozta. Még így is észleltem, amint a kicsik egyszerre mozdultak meg, és mint a riadt szarvasok szökelltek tova. Mozgásuk is a szarvasokéra emlékeztetett, csontsovány végtagjaikat könnyedén és nagyon gyorsan váltogatták, gyorsabban futottak, mint a róka kergette nyúl.

Tovább botorkáltam előre, és már azt sem bántam volna, ha egy csapat helyi lény rohan el mellettem, csak hogy megmutassák a kiutat. De ha el is futottak volna mellettem, az átláthatatlan portól az orromig sem láttam. Kezemet előre nyújtva tapogatóztam, egyszer egy oszlopot tapintottam ki, máskor egy régről itt felejtett

lomhalomban botlottam el, vagy törött, mállott bútormaradéknak mentem neki.

Egyszer végre meghallottam Atta kétségbeesett kiáltásait. Most is a közelemből jött.

– Ewa! Ewa!

– Itt vagyok – kiáltottam vissza neki.

Egy kicsi épp ekkor lépdelt el mellettem, de nem mutatta, hogy hallott minket, legalábbis nem változtatott a mozgásán és a fejét sem forgatta, pedig ordítottunk, ahogy a torkunkon kifért. Talán megsüketültek a robbanástól vagy valóban ennyire jól szigetelt a pajzsunk?

Elég nehezen találtuk meg egymást a sűrű porfelhőben. Szavakkal navigáltunk: most mentem el egy sárga oszlop mellett jobb felől, vagy: hét lépés széles utcán vágtam keresztül. A kicsik mindvégig ott nyüzsögtek körülöttünk, mégsem mutatták, hogy bármiféle módon érzékelik a jelenlétünket. Köztünk szólva egymásra sem reagáltak, amit aztán végképp nem tudtam mire vélni.

Egyszer csak Atta a hátam mögé került, és a poron keresztül meglátott.

– Végre megvagy – kiáltott fel boldogan, majd miután végigtapogatott sérülést keresve rajtam, a nyakamba borult. Arcán könnyek folytak végig.

– Azt hittem... Már soha...

– Semmi bajom – lihegtem. – Eressz már el, megfojtasz.

Nagy sokára elengedett. Letörölte a könnyeit, majd megfogta a kezem, és a porfelhő széléig el sem engedte.

Még láttunk pár kicsit, aztán a porral együtt ők is végleg elfogytak. Úgy látszott, a leomlott ház környékén tanyáztak, és csupán a por eloszlásáig távolodtak el tőle.

– Még pár lépés – mutatott előre. Éreztem a hangján, hogy valami nincs rendben.

A kapu volt az, ami nem volt rendben, vagyis éppen hogy túlságosan rendben volt. Sehol egy törés vagy rogyás, legalább egy ujjnyi korhadás, vagy egy törött zár. Úgy tűnt, hogy mostanában javították vagy teljes egészében kicserélték. Egymáshoz tökéletesen illeszkedő égetett fémlapok alkották, melyek megdöngetve kikezdehetetlenül szilárdnak mutatkoztak.

Atta a fal folytatására mutatott a kapu másik oldalán.

– Felmászunk, talán onnan meglátjuk a kiutat – biztatott.

Nemsokára rá is találtunk egy leomlott kerítésszakaszra, melyen át kijuthattunk a szabad térségbe. Azaz csak kijuthattunk volna, ugyanis itt is szakadék zárta el a továbbjutás útját.

Atta lenézett a meredély szélén és felragyogott az arca.

– Van alattunk egy sziklapárkány, onnan át tudunk ugrani a szemközti hegyoldalra. Látok egy viszonylag sima ösvényt, levezet a kanyon aljába.

Lenéztem én is. A párkány legalább nyolc méter mélyen volt, és bár szűk szakadék szélén húzódtam, aggódtam a két hegyfal közötti távolság miatt.

– Tükörsima a szikla. Hogy jutunk le oda, mert ugrani nagy butaság volna – morfondíroztam.

– Kellene egy kötél, amit idefent hozzákötünk valamihez.

Eszembe jutott, hogy van ilyenünk. Egykettőre előkerült a hátizsákomból egy kampó és egy kalapács, amivel az előbbi beverhettük egy sziklarésbe, Atta pedig egy tízméteres kötelet húzott elő a sajátjából.

– Én megyek előre – mondta ellentmondást nem tűrően.

Kipróbálta a kerítés oldalába vert kampót, elég szilárdnak tűnt. Elvette a hátizsákomat, ami nem volt túl nehéz, mégis ragaszkodott hozzá, hogy levigye magával.

– Van egy jobb ötletem – mondtam neki. – Hagyd itt mindkettőt, ha leértél, rájuk kötöm a kötel végét és leeresztem.

Bólintott és már mászott is lefelé. Egyszer hallottam, hogy a sziklafalon megtámasztott lába kőomlást indított el, majd pár pillanat múlva felkiáltott.

– Lent vagyok.

A csomagok után én is nekivágtam a távnak. Sejtettem, hogy nehéz dolgom lesz, hiszen ritkán adódik alkalmam kötelel mászni. Szerencsére még emlékeztem az iskolában tanultakra, és bár az oldalamat dörzsölő kövek olykor megzavartak, némi szívdobogásérzéstől eltekintve épen lehuppantam a kiálló peremre. Innen már csak egy nagyobb ugrás, és...

Egy perccel később azt kívántam, bár ne ugrottam volna! Elvitettem a kétméteres távolságot, ha Atta hosszú karja nem kapja el az enyémet, menthetetlenül lezuhanok. Ahogy elkapott, kifecamodott a vállam. Felordítottam. Atta felhúzott és ugyanezzel a mozdulattal vissza is rántotta a helyére, megkímélve egy második fájdalomhullámtól.

A következő két napban egyfolytában gyalogoltunk. A kanyon sima alján egyetlen élőlényt – sem növényt, sem állatot nem láttunk. Értelmes életnek sem volt nyoma, legfőképpen pedig annak a közlekedési eszköznek nem, amit továbbra is kitartóan jelzett a műszerem.

– Szóval egészen pontosan hová is megyünk? – szegezte nekem a kérdést Atta a második napon.

Mélyen a zsebembe nyúltam. Három kis dobozt tapintottam ki, de csak egyet tartottam a tenyeremben, amikor kivettem.

– Ezt kell beledobnunk abba a valamibe, amit a műszerem jelez.

Atta ránézett a dobozra, azután mint akit eddig érdekelt a dolog, megindult előre. Egy darabig szótlánul néztem utána. Minek kérdezte, ha végül letojta?

Egyszer csak rám telepedett az elveszettség érzése és szinte kibírhatatlanul bizseregni kezdett a tarkóm, és ez így is maradt jó ideig.

– Hogy van a vállad? – kérdezte Atta a harmadik reggelen.

– Már nem fáj. Kösz, hogy megfogtál.

Atta vállat vont, én meg felkaptam a vizet.

– Legalább annyit mondhatnál, hogy semmiség volt.

Nem értettem, mi ütött belém. Szó szót követett, egy pillanat alatt összeszólalkoztunk, kis híján egymásnak is estünk.

Még délelőtt elértünk egy széles alapú tanúhegyet, melyet a kanyon félig körbeölelt. Már messziről megláttuk a hegyoldalban a boltíves árkádsorral díszített feljárót, melyhez az utat sziklaomlás zárta el előlünk. Ez az építmény volt a civilizáció első jele a romváros óta.

– Kerüljük meg a hegyet – javasolta Atta, immár megnyugodva.

– És ha arra is omlás van? – nyomkodtam sajtó tarkómat.

– Talán, de szerintem nem lesz.

Ezen ismét elvitáztunk, miközben rendületlenül gyalogoltunk tovább a széles ösvényen és hamarosan meg is pillantottuk a feljárót.

Ez most már tényleg az a pillanat volt, amikor legszívesebben lecsaptam volna Attát:

– Mondtam, hogy ugyanoda fogunk kilyukadni – kötözködött eltorzult hangon, amikor meglátta a hegyfal fölé emelt íves árkádsort.

Valójában nem azt az építményt láttuk, amely az omladékok fölött látszott, hisz még épp csak félig kerültük meg a hegyet. A kanyon itt kiszélesedett, és a feljáró is máshogy nézett ki. Az előzőt belevésték a sziklába, ezt pedig egy meredeken emelkedő gerincre építették. A másik homokszínű volt, itt a tetőt tartó boltíveket alkotó szikladarabok elfeketedtek vagy az időjárástól, vagy rengeteg füstöt és kormot szívtak magukba egy régi tűzben, habár hiába dörzsöltük, a pajzsunk nem közvetítette füst szagát.

Megkerültem a mérgesen hadonászó fiút és bekukkantottam az építménybe. Lépcsőház volt, az első fok a térdemig ért.

Fentről egy csoport hozzánk hasonló magasságú élőlény ereszkedett lefelé a lépcsőn. Öt, a romvárosihoz képest egészen másképp festő egyed. Az arcvonásaik párducszerűek voltak, négy szemük – már alig akadtam fenn a számon – apró, kettő ott volt, ahol a miénk, egy-egy a fejük két oldalán, oldalanként két-két karjuk és lábuk rövid, testük hosszú, bőrük sárgás. A legelöl haladó fekete szőrmeruhát hordott, vállig érő fekete haja, vagy inkább sörénye csigásan omlott a nyakába. A többieké a bőrhöz hasonló sárga volt barna csíkokkal, ruházatukat letről nem lehetett kivenni. A szőrmeruhás kivételével mindegyik nősténynek tűnt, már amennyire ezt egy tőlünk ennyire idegen fajnál meg lehet állapítani. Az egyik két

egyforma magasságú és fejlettségű, a többiekhez képest feleakkora magasságú kicsinyét terelgette.

Összehasonlítottam a mozgásukat a miénkkel. Közel azonos sebességgel érkeztek, mint ahogy mi gyalogoltunk a kanyonban.

– Ezek igaziak? – morrant fel Atta a hátam mögött.

Ijedtemben majd' kiugrottam a bőrömből. Nézelődés közben teljesen elfeledkeztem a fiúról. Fiú? Még mindig az emlékeim alapján ítélt meg, pedig matuzsálemnek is bőven öreg volt az ezerháromszázvalahány évével, azon kívül már induláskor sem látszott gyereknek.

– Annak tűnnek – morogtam vissza. Nem is értettem, miből gondolhatta az ellenkezőjét.

A lények lassú, fáradt mozdulatokkal lépdeltek lefelé, a kicsik hangosan csipogtak, az őket vezető nőstény halk, sípoló hangokkal nyugtatta őket.

A csoport hamarosan leért a lépcsőház aljára. A bágyadt napsütésben már kivehettem a nőstényeknek a bőrükhöz hasonlóan sárga-barna csíkos, testhez simuló öltözetét, mely a karjukat és lábukat is fedte, de hatujjú kezüket és lábfejüket szabadon hagyta.

A szőrmeruhás egy intéssel megállította a nőstényeket és beleszagolt a levegőbe. Egyértelműen jelezte, hogy érzi a szagunkat, a pajzs miatt viszont nem láthatott.

Közelebb jött, körbejárt minket. Amikor még közelebb merészkedett, elléptem az útjából. Igyekeztem minél halkabban lélegezni, hátha nemcsak az arca hasonló a párducéhoz, hanem a hallása is.

Legalább öt percig tartott a macska-egér játék, ahol Attával cincogni sem mertünk. A nőstények eközben türelmesen várakoztak a lépcsőn, a két kicsi le is ült. Mind csendben voltak.

Egyszer a szőrmeruhás elunta a szaglászást, valószínűtlen madárhangon felsípított, mire a társai újra elindultak. A szőrmeruhás odáig vezette ki őket, ahol a kanyon kezdett összeszűkülni. Még épp látótávolságon belül maradtak.

Már azt hittem, ennyi volt, amikor hirtelen két növendék lény rohant el mellettem, majd még hat, azután megindult az áradat. Ekkor már biztosan tudtam, hogy Atta kötözködni akart az előbb. Még hogy ezek nem igaziak! Az is világossá vált előttem, hogy ezek a lények sem építhették az eddig látott épületeket. Sem a romvárost, sem a feljárókat. A lépcsőfokokhoz képest túl apró volt a lábuk, és a belmagasság is sok volt nekik.

Percekig jöttek az újabb egyedek, ki sipítva, ki nyekergő hangokat kiadva, és mire felocsúdtunk, elárasztották a kanyon minden belátható négyzetcentiméterét.

Attával kénytelenek voltunk felmászni az egyik oldalfalat alkotó boltív aljába, nehogy összeütközzünk velük. Eddig nem bizonyultak ellenségesnek. Az öregek azt tanácsolták, hogy ha lehetséges, maradjunk megfigyelők, ne keresszük az őslakosság útját. Ekkora tömeg láttán boldogan tettünk eleget a kérésüknek.

Sötétedésre minden környékünkön tanyázó lény minket szagolgatott, de egyik sem mert felmászni a rejtekünkbe. Aztán végre kihunytt az utolsó fénysugár. Egyszeriben elhallgattak és egyként dőltek ki. Alvásukban nem volt nyoma a macskafélék összegömbölyödésének, szétnyúltak, mint a túlkelt tészta.

Atta halkán odasúgta, hogy most induljunk tovább, ahogy azonban végignéztünk az alvók tömegén, nem látszott közöttük egy talpalatnyi szabad hely sem.

Úgy sejtettük, a lények másnap reggel vonulnak tovább, és mivel már a lépcsőházat is elfoglalták, pihenőjük idejére mi is csapdába estünk. Mindazonáltal hálás voltam ezért az időszakért, hiszen nem beszélgethettünk, nehogy meghalljanak minket, így nem kellett Atta szüntelen zsörtölődését hallgatnom. Meg kellett állapítanom magamban, hogy gyerekként is furcsa volt, most viszont egyenesen elviselhetetlen. Ötletem sem volt, mi tehetné ilyenné.

Pajzsunkat éjszakai módba kapcsoltuk, amitől ha lefeküdtünk, kényelmes légpárnává puhult alattunk és elterült testünk teljes hosszában, miközben továbbra is védett a külvilágtól.

Éjfél felé végre felengedett a tarkómban a három napja tartó zsibbadás. Elalvás előtt a városnál történt megmenekülésemre merengtem. A sziklapárkány négy lépés hosszú volt. Az utolsó centimétereken megcsúszott a lábam, és a szétguruló kavicsok miatt nem tudtam akkorát ugrani, amekkorát kellett volna. Atta szerencsére kinyújtott karral várt rám, és még azelőtt sikerült elkapnia a bal kezemet, hogy lezuhantam volna.

Negyedóramba került, hogy a vállficam fájdalmán túljutva megbékéljek a baleset szerencsés kimenetelével és tovább tudjak menni. Hálásnak kellett volna lennem, mégis haragot éreztem. Megindokolhatatlan haragot. Nem ilyenek ismertem önmagam. Mi a csuda van velem?

Hiába tartott rettenetesen sokáig az éjszaka, nehezemre esett az ébredés. Valamikor mégis felnéztem és ásítottam. Atta az oldalára fordulva szuszogott egy koromfekete oszlop tövében.

Még a szemem előtt foszladozott az utolsó rémálom, melyben rám omlott és maga alá temetett egy épület a romvárosban, aztán egy csapásra kitisztult a fejem.

Örömmel láttam, hogy kiürült a lépcsőház, a tömeg vége a kanyon felénél hemzsegett. Az eddig sima, apró kavicsokkal borított gyalogút tele volt nagyobb kövekkel, melyeket a lények hordtak oda és használtak éjszakai támaszul.

Mozgolódásomra Atta is magához tért.

– Rosszul vagyok – nyögte, és egy nagyobb szikla takarásában kiadta a gyomra tartalmát.

Valami nem stimmel vele. Eddig csak a rossz hangulat, most meg ez, pedig biztosra vettem, hogy jól működik a bélyegében az egészségügyi program. Ez nem a régi betegsége, hanem valami új volt.

A lépcső tövében ismét eluralkodott rajtam a megmagyarázhatatlan balsejtelem, amit azóta éreztem, mióta a romvárosban földet értem, és amely hol felerősödött, hol szinte teljesen elmúlt. Ekkor kezdtem sejteni, hogy Atta állapota és az én rossz érzéseim egy tőről fakadnak.

Reggeli után felmáztunk a viszonylag széles, és most már teljesen üres lépcsőn. Ha a lépcsőház széles volt, a hegytetőn lévő, itt-ott hiányos tetejű építményről azt mondhatom, hogy akkora volt, mint egy hangár. Így is neveztük el. Az általam ismert repülőök közül a legnagyobb is kényelmesen elfért volna benne.

Bal felé egyre keskenyedve egy hasonló lépcsőházba torkollott, mint amelyen feljöttünk, jobbra pedig négyszer öt-öt, nekem combközépig érő fokokkal bíró lépcsővel emelkedett a teljes szélességben hiányzó oldalfalig. Olyan

volt, mint egy katedrálishez vezető impozáns lépcsősor, ahol azonban a katedrálisnak kellett volna lennie, ott a türkizsínű ég látszott.

Atta kilépett a lépcsőházból, mire a hangár különböző pontjain hatalmas fényalakok jelentek meg, négyszer-ötször olyan magasak, mint mi. Fejük kis dudor volt a hosszú törzsük tetején, kopasz és sima, mint egy fél biliárdgolyó, bármiféle állati vagy emberi jelleget nélkülözött. Négy apró szemük egymástól egyenlő távolságra, körben a félgömb alakú koponyatető alatt helyezkedett el. Vékony hordótestükön minden szem alatt egy-egy kar, mely négy ujjban végződött, és ugyancsak négy láb a hordótest alján, a karok és szemek vonalában.

A hologram alakok világoskékben villódtak, így nem tudhattuk, milyen színű a bőrük, szemük, vagy a testhez simuló, dísztelen ruhájuk.

Az egyik lény két egymás melletti lábát tette a földre, majd egy negyed fordulattal a következőt. Hosszanti tengelye körül pörögve haladt előre. Egy másik kutyaszerűen, bal első-jobb hátsó, jobb első-bal hátsó párosításban lépdelt. Egy mindig csak egy lábával lépett, a másik hárommal támaszkodott. Utóbbiakat csak a szemem sarkából láttam, mert leragadtam az elsónél, a pörögve haladósnál.

Dünnögve ráncoltam az orrom.

– Hülye járások minisztériuma.

Atta persze rögtön lecsapott a mondatomra, így semmiképp nem úszhattam meg egy kiadós magyarázkodást. Mialatt figyelmesen meghallgatott, szemügyre vette a vetítőket, melyeket a hangár tetejének különböző pontjaira erősítettek. Az omlásoknál hiányoztak az egységek, és ahogy a vetített alakok

haladtak előre a hangár nyitott vége felé, bizonyos testrészek eltűntek róluk. Az egyiknek két lába, a másiknak a teljes bal oldala.

– Azért menetelnek ezek az izék, hogy megmutassák, mit kell itt csinálni? – kérdezte Atta, miután abbahagyta a magyarázatomat követő vihogást.

Nem értettem egyet vele.

– Annyira nem lehettek ostobák, hogy még ezt is meg kellett nekik mutatni – véltem.

Atta a fejét rázta.

– Gondold át még egyszer. Eddig csak romokat láttunk. Azokat az épületeket nem tegnap hagyták el, hanem már vagy két-háromszáz éve lakatlanok. Szerintem egy gyorsan hanyatló civilizáció maradványai. Talán betegség végzett velük, talán a kicsik, vagy az odalent éjszakázók irtották ki őket. Eleget láttam ebből a világból ahhoz, hogy kijelentsem, nincs nyoma külső támadásnak. Bármi történt a magasakkal, szerintem a végére elveszthették a tudásukat.

– Honnan veszed? – förmedtem rá.

– Hogyhogy honnan? – váltott Atta is ellenségesebb hangnemre. – Elfelejtetted, hogy végignéztem a világom pusztulását?

Míntha ez magyarázat lett volna bármire.

Egy darabig durcásan hallgattunk, közben a magas lények egyre jöttek. Mindig hét látszott egyszerre a hangárban és mind akkora buzgalommal igyekezett a nyitott rész felé, hogy végül Atta is megindult.

Az első lépésem után éreztem, hogy a tarkómon enged a nyomás.

– Várj! – szaladtam utána. – És ha a végén olyan kevesen maradtak, hogy ez a pár vetített kép is tömeg volt

mellettük? Talán azért készültek, hogy a még élők ne érezzék magukat annyira magányosnak.

– Meglehet. És egyszer csak azok is eltűntek – dűnnyögte engedékenyen Atta. Mutatóujját a tetőre szegezte: – Honnan veszik az áramot a vetítők a működéshez?

Nem tudom, miből gondolta, hogy árammal működnek, mindenesetre nekem is ez tűnt a leglogikusabbnak.

– Talán még termel egy erőművük, vagy napelemeket szereltek a tetőre – találgattam. – Szélkereket nem látok, bár itt szinte végtelen az elhelyezési lehetőség. Lehetnek a szellőzőkben, vagy külön járatokban.

Atta nem hallott még napelemekről, cserébe járdákba épített, nyomásváltozáson alapuló mini erőművekről beszélt, melyből pár méter, a rajtuk átmenő rengeteg gyalogosnak és járműnek köszönhetően egy egész toronyház energiaszükségletét fedezte. A városuk legforgalmasabb járdái és közútjai alá szerelték, így biztosították a folyamatos termelést. De mint minden vívmányuk, az idők végtelenjében ez is elveszett.

A lények egy méterrel a nyitott oldalfal előtt megtorpantak. Én is így tettem, és mialatt a távolba meredtem, Atta teljes szélességében bejárta a szélén húzódó sávot. Megfigyeltem, hogy többször megpróbált kilépni az utolsó méterre, mire egy láthatatlan erő mindannyiszor visszatolta.

Egy idő után eluntam a semmittevést, és visszafordultam a hangár belsejébe. A vetített alakok zavartalanul jöttek, elmentek mellettem, majd megálltak a nyitott tér előtt, beleolvadtak a már ott állóba és eltűntek.

Az első beolvadás még izgalmas volt, a harmadik már semmitmondó.

Egyszer csak a másik lejáró kezdett izgatni. Visszamentem a lépcsőn a hangár közepébe. Azon a helyen, ahol felfelé jövet elmúlt a zsibbadás, ismét érezni kezdtem. Minél inkább megközelítettem a még bejáratlan lépcsőházat, annál erősebben zsibbadt a tarkóm. És nemcsak ez zavart, hanem átjárt egy ismerős zúgás is, mely leginkább a Bersen, Atta jelenlegi lakhelyén, nekem korábbi kalandjaim színhelyén látott háromrotoros gépekére emlékeztetett.

Jeges rémület kúszott fel a gerincemen, a karomon felállt a szőr. A zúgás behatolt a zsigereimbe, éreztem minden porcikámban. Felrémlt előttem a gépfejűek tömege, és a tüzelésre emelt fegyverek. És akkor hirtelen megláttam a tető hasadéknál a gép fekete farkán körbeforgó rotort. Egy pillanatra feljebb emelkedett, majd leereszkedve eltűnt a szemem elől.

– Atta – kiáltottam kétségbeesetten, és hátrafordultam, hogy mielőbb megláthassam őt.

Barátom még mindig a láthatatlan erőterrel idétlenkedett, alakja a pörgő járású helyi mögött látszott.

– Atta – üvöltöttem.

Végre meghallott, felém fordulva intett és megindult. A kék alakot kikerülve egy perc alatt mellém ért. Ahogy ránéztem, tudtam, hogy nem kellett volna odahívnom. Szembogarában fehér szikrák gyúltak és hunytak ki.

Emlékeztem rá, hogy pár lépéssel korábban egy pillanatra elmúlt a tarkómat bizsergető érzés. Ide-oda lépkedve megkerestem ezt a pontot és a kitörni készülő Attát a karjánál fogva odahúztam. Ahogy sejtettem, a szikrák azonnal eltűntek a szeméből.

– Lépj ide – mutattam két lépéssel odébb.

Megtette, bár látszott rajta, hogy nem érti, mit akarok. A szikrák azonnal megjelentek.

– Most vissza!

Már ráncolta az orrát, azért megtette.

– Érzed a különbséget? – kérdeztem, ő pedig tiszta tekintettel bólintott.

– Van itt valami, ami megzavarja az idegrendszeremet. A tiédet is?

– Igen, bár rám nem hat olyan erősen, mint rád. Mit érzel, amikor...

Atta megdörzsölte a homlokát.

– Mit is? Nehéz megfogalmaznom. Mintha minden értelmetlen volna. Folyton emlékeztetnem kell magam, miért vagyok itt. Mintha ezernyi bogár zsizsegne a fejem körül, ami felidegesít. Mindenem bizsereg, mintha az ízületeimbe kampót akasztottak volna, vagy mintha folytonosan rángatna valaki a derekamnál fogva... Néha mindezt egyszerre. És dühös vagyok. Mérheterlenül.

Ebben a pillanatban újra felhangzott az ismerős zúgás.

– Te is hallod? – kérdeztem a mutatóujjamat feltartva.

Megrázta a fejét, majd megmerevedett és a meglepetéstől résnyire szétnyíltak az ajkai. Már ő is hallotta.

– Ezek... itt?

Elfeledkezve az iménti felfedezésről előrelépett egyet, majd futva megindult a hátsó lejárattal felé.

A tető résén keresztül ismét megláttam a fekete háromrotorost. Már nemcsak a farkát mutatta, hanem az egész testét. Valószínűleg kiszúrt a pilóta, mert megállt a levegőben, és lassan felém fordította a vezetőfülkét.

Rémülten láttam, ahogy az elejére szerelt két fegyvercső emelkedni kezd.

– Lőni fog – ordítottam, és Atta után iramodtam.

Hátunk mögött hangosan durrant egyet a padló, és ezernyi kőszilánk vágódott a levegőbe.

Atta a hangár falához lapult. Mellékuporodtam, fejünket a karunkkal eltakarva próbáltunk védekezni. A szilánkok szerencsére lepattantak a védőpajzsról.

– Á, nem volt külső támadás – dühöngtem fennhangon.

– Á, csak egy szimpla kis járvány volt, ártalmatlan az egész.

Ezúttal nem bizsergett a tarkóm, egyszerűen csak dühös voltam Attára, amiért elhitette velem, hogy biztonságban vagyunk. És magamra is pont ilyen dühös voltam, amiért hittem neki.

– Nyoma sem volt támadásnak, különben mondtam volna – védekezett. – Te láttál becsapódásnyomokat?

Az igazat megvallva... talán. Láttam mélyedéseket útközben, melyekről ma már azt mondanám, hogy robbanások nyomai, de elsőre bármi más is lehetett.

– Hol volt eddig ez az izé? – találgattam kissé magamhoz térve. – Végigjöttünk háromnapnyi járőföldön, és egyszer sem láttuk.

Atta némán a fejét rázta, közben a zúgás elhalkult, végül teljesen megszűnt.

– A robbanás – mondta megrökönyödve. – Nézd!

Néztem, de nem láttam a helyét. Felálltam és megközelítettem a pontot, ahonnan a kőszilánkokat láttam felvágódni. A levegő kristálytiszta volt, a padló pedig érintetlen.

A következő órában arról vitatkoztunk – végre értelmesen, nem vagdalkozva –, hogy mi a csuda folyik itt.